

Phần 10

Liệu cho xe chạy thật nhanh. Cô muốn gặp mặt ông Kỳ và ông Hiếu để xem họ có ý kiến về lô hàng này không?

Do đó, chỉ hơn vài tiếng đồng hồ sau, cả hai đã đến Sài Gòn. Liễu đến nơi thì hàng vừa cất xong, cô hỏi:

- Hai ông có vừa ý lô hàng này không?

Cả hai gật đầu:

- Rất vừa ý!

Liễu cười:

- Cảm ơn hai ông! Sẵn mời hai ông dùng cơm!

Ông Kỳ nhìn lên đồng hồ nên từ chối:

- Hẹn dịp khác, tôi có việc gấp lắm!

Ông Hiếu cũng nói:

- Một tuần nữa tôi sẽ điện gặp cô!

Liễu cười:

- Vâng! Chúng tôi chờ tin ông!

Ông chào Jim:

- Cậu trao cho cô ấy những sản phẩm tôi đặt nhé!

- Vâng! Chào ông!

Jim nhìn Liễu:

- Chúc mừng em!

Liễu gật đầu:

- Em rất cảm ơn anh!

Linda chen vào:

- Trong mắt hai người có em không?

Liễu cười:

- Có! Giờ chị sẽ chở Linda về nhà có được không?

Linda cười:

- Em lấy xe của chị về! Một lát, chị đi xe với anh Hai về nhen!

Linda nháy mắt với Jim. Jim nói:

- Em lên phòng anh, anh trao tiền và giấy đặt hàng của họ!

Liễu mừng lắm:

- Để em điện báo về nhà, chắc ba má em sẽ mừng lắm?

Liễu gọi điện về nhà. Nghe tin báo, ai cũng mừng ra. Liễu xoay mặt về phía Jim. Cô cười:

- Em cảm ơn anh!

Jim cười:

- Em nói mấy lần cảm ơn anh rồi, nghe chán lắm!

- Thế anh muốn nghe câu gì?

Jim nói:

- Tùy ý em!

Và anh bỏ đi về phòng. Liễu mỉm cười và bước theo anh. Jim trao cho cô một giấy đặt hàng.

Liễu cầm trên tay, miệng luôn mỉm cười. Jim hỏi:

- Sao, thích không? Còn đây là chi tiết về số hàng của em, họ quy thành tiền. Đây là số tiền của em - một tỉ rưỡi.

- Thích thật!

- Em có số tài khoản không, anh sẽ chuyển vào tài khoản của em!

Liễu cười:

- Đây!

Jim cười:

- Tiền lấy xong, giấy đặt hàng đã cũng có. Em tính sao đây!

Thúy Liễu dẫu môi:

- Đó là tiền của gia đình chứ đâu phải của em! Anh có muốn đòi thù lao thì đòi gia đình em kia. Còn em chỉ mời anh một bữa cơm.

- Thế thì bao giờ em sẽ thực hiện?

- Tùy anh!

Jim nhìn đồng hồ:

- Chúng ta đi thôi?

Liễu đứng lên:

- Em xuống dưới chờ anh!

Jim cười:

- Em ở đây chờ anh!

Vừa lúc ấy, có tiếng gõ cửa. Jim nói:

- Vào đi!

Người bước vào là Thúy. Jim đứng lên đến bên Thúy và hỏi:

- Có gì không em!

Thúy nũng nịu:

- Anh hứa với em, tối nay ăn cơm với em!

Jim vỗ tay lên trán:

- Anh quên mất!

Thúy Liễu cố nở nụ cười:

- Vậy, ta hẹn dịp khác. Chào anh!

Liễu bỏ đi, Jim định ngăn nhưng không kịp. Thúy cũng cảm lỗi, giọng hách dịch:

- Cô ấy là ai!

Jim xụ mặt:

- Đối tác làm ăn!

Thúy cười:

- Vậy thì không dùng cơm hôm nay thì lần sau vậy!

Jim lắc đầu:

- Anh hẹn dịp khác đi, anh lỡ hứa với cô ta rồi. Em thông cảm!

Thúy đánh đá:

- Anh không chiều em, em sẽ bảo ba em rút vốn ra đây.

Jim bực dọc:

- Em đừng có hăm dọa anh?

Thúy cười khẩy:

- Anh mà đi theo cô ta, thì hậu quả sẽ tới với anh ngay!

Jim hàm hàm đứng lên, Thúy đã vội ôm chặt Jim. Cũng vừa lúc ấy, cửa bật mở, Liễu sững người.

Cô vội thôi lui:

- Xin lỗi! Xin lỗi!

Jim vùng mạnh nhưng Thúy níu chặt lấy anh. Đến khi thoát khỏi tay Thúy, thì Liễu đã biến mất.

Thúy hàm hàm bỏ đi. Jim bực bội. Anh đi thất thểu xuống bãi xe, lái xe vào quán rượu. Vừa lúc ấy thì có người cặp vai anh. Anh ngạc nhiên:

- Ông Kỳ!

Ông kỳ chỉ tay về phía bàn. Anh càng ngạc nhiên hơn khi có mặt Thúy Liễu. Anh hỏi:

- Sao ông...

Ông Thành cười:

- Tôi có việc, nhưng xong việc sớm nên tôi mời cô ấy và ông, cô ấy bảo ông bận nên cô ấy chỉ đến một mình!

Jim cười:

- Giờ ta đã gặp nhau rồi, chúng ta thật có duyên!
- Ừ! Vậy chúng ta phải mừng “cái duyên” của chúng ta.

Ông Kỳ rót rượu:

- Cô Liễu không được từ chối!

Liễu cười:

- Vâng! Làm sao từ chối được! Tôi phải kính các ông mới phải!

Ông Kỳ cười:

- Cô khéo nói lắm!

Jim cười:

- Hay để anh uống giúp em!

Liễu cười:

- Không cần! - Cô nâng ly - Mời ông, mời ông!

Và cô uống cạn. Liễu uống liên tục ba ly liền nên cô đã thắm say. Ông Kỳ hỏi nhỏ:

- Hai người giận nhau à?

Jim lặng thinh. Ông Kỳ cười:

- Tôi sẽ giúp cậu!

Ông Kỳ rót thêm ly thứ tư và nói:

- Cô chủ xinh đẹp! Chúng ta uống cạn ly nữa để mong được hợp tác lâu dài.

Liễu nâng ly uống cạn. Ông Kỳ cười:

- Cậu giám đốc trẻ, hãy đưa cô ấy đi đi!

Jim mỉm cười, anh đến bên cô, đỡ dành:

- Để anh đưa em về!

Lúc ấy, Liễu đã say, Jim đỡ cô và dìu ra xe. Đặt cô lên xe, Jim nhìn cô mà mỉm cười:

- Không biết uống mà cố uống!

Cô nhướn mắt nhìn Jim, miệng nói:

- Tôi không cần anh, anh đi mà lo cho cô thư ký xinh đẹp của anh đi!

Jim năn nỉ:

- Thôi mà, anh xin lỗi!

Liễu lè nhè:

- Hứ! Anh nói là nhớ tôi, vậy tôi vừa quay lưng đã ôm người khác. Đàn ông các anh đều có cái miệng là ngon ngọt thôi! Tôi sẽ không tin ai cả!

Jim nắm tay cô:

- Anh xin lỗi. Tại cô ta ôm anh đấy chứ!

- Hứ! Có người điên mới tin anh!

Giọt nước mắt lăn trên má, cô nói:

- Tôi lên định nói với anh là tôi và Nam Thuận không cưới nhau nữa. Vậy mà anh đã quay lưng.

Jim xúc động, anh ôm chặt cô. Thúy Liễu xô Jim. Jim phân trần:

- Thúy yêu anh nhưng anh từ chối. Tim anh đã có hình bóng của em rồi!

Liễu khóc thật to và ngủ say trong vòng tay của Jim. Jim mỉm cười, đặt cô lên ghế:

- Thế là em cũng đã biết ghen rồi à?

Jim lái xe về nhà, chị bếp mở cổng. Anh hỏi:

- Cô Ba đâu rồi!

- Dạ, cô ba đã ngủ!

Anh lái xe vào nhà ga. Và anh bế Thúy Liễu về phòng anh. Anh bảo chị bếp:

- Chị mang đồ vào phòng tôi, để thay đồ cho cô ấy!

- Dạ.

Chị bếp thay đồ cho Liễu xong. Jim nói:

- Cảm ơn chị! Chị ngủ đi!

Jim nâng đầu Liễu lên, anh kéo chiếc gối kê đầu lại. Mái tóc đen huyền xõa dài. Gương mặt thật xinh. Jim cúi xuống hôn nhẹ lên trán cô:

- Ngốc! Anh yêu em!

Liễu tựa mình, cô nhướng mắt lên và quơ tay trong không gian, miệng gọi:

- Anh Jim! Anh Jim!

Jim nắm chặt tay cô:

- Anh đây!

Rồi cô lại thiếp dần vào giấc ngủ. Bàn tay cô vẫn nắm chặt lấy tay anh. Chờ cho cô ngủ say, anh nhè nhẹ rút ra. Nhưng tay Liễu bấu chặt. Jim đành nằm cạnh cô và thiếp đi.

Liễu tựa mình, cô mở mắt ra nhìn thấy Jim vẫn còn ngủ say. Cô nhẹ nhàng đặt tay anh xuống giường. Jim giật mình:

- Anh dậy rồi sao?

Cô mỉm cười gật đầu:

- Sao anh không nằm ngay ngắn, mà lại dựa vào tường thế!

Jim trêu:

- Hồi hôm, ai khóc nắm tay anh, chẳng cho anh đi! Anh mà nằm xuống gần em, chắc sáng nay anh chẳng được yên thân quá!

Liễu đỏ mặt, cô úp mặt vào ngực anh:

- Anh nói xấu em à!

Jim vuốt nhẹ mái tóc bồng của Thúy Liễu:

- Chắc lúc em say xấu lắm!

Jim nâng khuôn mặt Liễu lên:

- Đâu có! Nhờ say, anh mới biết được tật xấu của em!

Liễu đỏ mặt:

- Tật gì!

Jim cười:

- Ghen! Đàn bà mà ghen thì ghê thật!

Đôi má ửng hồng vì thẹn, càng làm cho Liễu đáng yêu hơn. Liễu cong đôi môi:

- Anh dám trêu em hả!

Jim cọ mũi vào mũi cô:

- Đâu có! Nhưng anh yêu tạt xấu đó của em!

Liễu chớp mi. Anh cười và thì thầm trên môi:

- Anh yêu em! Anh yêu em!

Thúy Liễu khép mi lại, nụ hôn, ngọt ngào đậu trên môi cô. Jim như không muốn rời, bờ môi anh quyện chặt lấy môi cô. Liễu ngất ngây.

Cô như mềm nhũn ra trước nụ hôn nồng nàn của Jim.

Jim thì thầm:

- Mình cưới nhau, em nhé!

Liễu gật đầu nhưng giọng e dè:

- Không biết người lớn như thế nào?

Jim nắm chặt tay Liễu:

- Chúng mình sẽ cố thuyết phục họ!

Liễu nhìn quanh:

- Phòng anh đẹp quá!

Jim cười:

- Em là người đầu tiên được nằm lên giường của anh đó!

Liễu dẫu môi:

- Có thật không?

- Em không tin thì hỏi Linda đi!

- Hừ! Tưởng gì, hỏi Linda cũng như không!

- Em không biết lúc trước có hay không, nhưng từ giờ phút này, không được ai ra vào phòng anh, trừ em.

- Xin tuân lệnh!

Liểu nhìn đồng hồ:

- Đã đến giờ đi làm rồi! Dậy thôi!

Cô bật dậy, nhưng Jim đã ôm lại:

- Cho anh ôm em một tí nữa đi!

- Đừng có lười!

Liểu kéo tay Jim:

- Dậy đi anh!

Jim miễn cưỡng:

- Dậy thì dậy! À, mà hôm nay, anh nghỉ một ngày, đi chơi với em nhé!

Liểu lắc đầu:

- Không được! Em phải về!

Jim đứng lên, Liểu đẩy sau lưng anh.

- Anh đi đánh răng, thay quần áo đi!

Jim cười:

- Em vào với anh đi! Em cũng phải đánh răng vậy!

Liểu vào phòng. Jim đưa cô bàn chải:

- Đánh răng đi em!

- Chà! Không biết bàn chải của ai đây?

Jim cười:

- Em mà về, sẽ có cô khác đến đây ngay!

Liểu cười:

- Anh dám!

Miệng đầy bọt kem, cô cười:

- Xem em có đẹp không!

Liễu tạt nước vào người Jim. Jim cười:

- Em như con nít vậy đó!

Thúy Liễu dùng khăn lau mặt. Jim chìa mặt:

- Lau mặt cho anh đi!

Liễu lau mặt Jim thật nhẹ nhàng. Jim choàng tay ôm lấy chiếc eo thon thả của cô. Anh cười:

- Thích thật!

Liễu cười:

- Em lau xong rồi đó!

Jim cúi xuống hôn lên trán cô:

- Ước! ngày nào cũng được như thế này!

Liễu xô Jim ra:

- Em muốn thay đồ!

Jim đành ngoan ngoãn ra ngoài. Liễu nhìn quanh phòng tắm, cô cười:

- Trông cũng ngăn nắp lắm!

Cô tắm rửa và thay đồ nhanh chóng. Liễu gọi:

- Anh ơi! Vào thay đồ đi!

Jim mỉm cười khi nghe tiếng gọi của Liễu. Nghe thật ngọt ngào và ấm áp lắm. Liễu gọi:

- Anh có nghe em nói không?

- Nghe rồi! Em chờ anh nhé!

Liễu gạt đầu. Jim thay đồ vội vã. Anh vừa chải đầu vừa bước ra:

- Em ơi!

Jim nhìn quanh không thấy Liễu. Anh quơ vôi chiếc cặp, chạy xuống lầu. Gặp chị bếp, Jim hỏi:

Chị có thấy cô Liễu đâu không?

- Dạ, cô đi rồi! Có để lại ông tờ giấy!

Jim bực dọc:

- Sao cô không giữ cô ấy lại!

- Dạ có! Nhưng cô ấy không chịu!

Jim mở vôi tờ giấy.

“Jim!

Em về! Hẹn ngày gặp lại!

Thúy Liễu”.

Jim bực bội:

- Đã bảo chờ mà lại bỏ về!

Jim đi thẳng ra xe. Chị bếp hỏi:

- Cậu Hai! Cậu không ăn sáng à?

Jim đáp cộc lốc:

- Không!

Jim lái xe thẳng ra cửa. Jim điện thoại đến công ty:

- Anh Việt đây à! Công ty có gì không?

- Dạ không!

Hôm nay, anh giúp tôi giải quyết công việc. Có việc gì khó thì hãy điện cho tôi!

- Dạ.

Jim cho xe quay hướng xuống Bến Tre. Anh lầm nhảm:

- Xem em có thoát được anh không?

Thúy Liễu vừa dựng xe, thì bé Cát Tường chạy ra:

- Cô Út! Có chú Jim xuống kia!

Thúy Liễu lật đật chạy vào. Thấy Jim, cô chỉ còn biết lắc đầu. Mặt ông Khải hầm hầm. Vừa thấy Liễu, ông đã gọi:

- Con vào đây!

Liễu ngạc nhiên vì thấy lần đầu tiên ông Khải gọi cô to tiếng như thế. Cô rón rén bước lại gần:

- Thưa ba!

Ông Khải hỏi:

- Chuyện của con và Jim thế nào?

Jim vội đứng dậy:

- Thưa bác!

Ông Khải lớn tiếng:

- Cậu im đi. Tôi đang hỏi con gái tôi!

Thúy Liễu xanh mặt, cô líu cả lưỡi. Ông Khải bảo:

- Con nói đi!

Thúy Liễu run giọng kể lại đầu đuôi mọi việc.

Ông Khải nóng giận:

- Thằng Nam Thuận có làm gì thì làm, còn chuyện của con, ba không đồng ý!

Jim năn nỉ:

- Bác! Tụi con thương nhau thật lòng mà!

Ông Khải đứng lên:

- Tôi nói không là không?

Liễu nước mắt chảy ròng ròng. Jim dỗ dành:

- Em nín đi! Anh xin lỗi!

Bửu Bửu và Bửu Khánh bảo:

- Hai đứa ngồi xuống đi! Đê từ từ rồi thuyết phục ba! Em đừng khóc nữa!

Bửu Bửu nói:

- Bây giờ, hai đứa năn nỉ mẹ đi. Mẹ bằng lòng thì ba cũng phải nghe theo thôi!

- Thế là cả bọn đi gặp bà Hiếu. Bà Hiếu thở dài:

- Tội con thật là hồ đồ. Chuyện này, lại không bàn bạc với mẹ!

Thúy Liễu rung rung nước mắt:

- Mẹ thuyết phục ba giùm tội con!

Bà Hiền vuốt tóc Liễu:

- Tội nghiệp con gái tôi!

Tối hôm ấy, Bà Hiền cố thuyết phục ông Khải. Bà nói:

- Ông không nên trách con Út. Con Út nó không thương thằng Nam Thuận, nhưng nó cũng nghe lời ông, chịu lấy Nam Thuận. Bây giờ Nam Thuận đã có Linda, Liễu cũng có Jim hết mực thương yêu. Thôi thì ông cũng tán đồng cho tội nhỏ!

Ông Khải lớn giọng:

- Bà cũng nói giúp cho tội nó hả!

Bà Hiền vẫn kiên trì:

- Đúng thì mình cũng phải nghe chứ! Với lại ông làm căng quá thì chỉ tội cho con gái mình thôi! Nam Thuận nó từ hôn đi cưới con gái khác thì ông làm gì được nó?

Ông Khải thở dài:

- Bà nói cũng phải! Thôi thì tùy bà, bà muốn làm sao thì làm!

Bà Hiền thở phào nhẹ nhõm. Bà muốn ra báo cho tụi nhỏ, nhưng thấy trời đã quá khuya, nên bà chờ đến sáng rồi hăng cho bọn chúng hay.

Liền nhìn Nam Thuận:

- Thế là sóng yên biển lặng!

Nam Thuận tỏ vẻ xin lỗi!

- Lỗi tại anh, anh cũng bị ba mắng cho một trận.

- Bác Thành giờ đã đỡ rồi hả anh?

- Ba anh thì cũng vậy!

Hàng đã chất lên xe xong. Anh Tài gọi:

- Đi thôi cô Út ơi?

Nam Thuận nói:

- Cám ơn em rất nhiều!

- Có gì đâu! Em nghe nói hình như Linda đang xuống tìm anh đó!

Nam Thuận cười:

- Anh biết! Cô ấy có điện cho anh!

- Chà! Liên lạc chặt chẽ quá há! Thôi, em đi đây!

Xe lao đi vùn vụt. Liền xuống giao hàng xong. Cô vội vã lên phòng của Jim. Bỗng cô đứng khựng lại vì nghe tiếng hét rất to:

- Hứ! Anh dám từ chối tình cảm của tôi, tôi sẽ bảo ba tôi rút vốn!

Jim cười:

- Cô lạ thật! Tình yêu phải có tình yêu và yêu tự nguyện, còn tình yêu như cô nói sao giống mua bán quá. Mà mua bán thì không hạnh phúc đâu.

Thúy cười gằn:

- Anh đừng trách tôi!

Thúy đẩy cửa thật mạnh. Cô đi ngang Liễu và liếc một cái thật bén về phía Liễu. Jim bực dọc nói với theo:

- Cô về nói với ba cô rút vốn ra đi!

Liễu đến gần sau lưng Jim mà anh chẳng hay. Liễu xoa nhẹ vai anh, Jim giật mình xoay lại:

- Em lên bao giờ?

Liễu cười:

- Anh quên ngày nay là ngày em giao hàng sao?

Jim giật mình:

- À! Anh quên mất! Để anh xuống...

Liễu ấn vai anh:

- Anh ngồi đi, em đã giao hàng xong rồi!

Liễu nhìn vào mắt anh:

- Anh đang lo phải không?

Jim cố che giấu nên lắc đầu, Liễu nói:

- Em nghe hết rồi! Đừng có giấu em!

Liễu suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Sao chúng ta không chịu huy động người ngoài góp vốn!

Mắt Jim sáng lên:

- Ừ! Có thể mà anh không nghĩ ra!

Liễu hỏi:

- Phần vốn của ông ấy là bao nhiêu?

- Khoảng hai tỷ gì đó! Còn một cách nữa, anh đành đánh liều vậy!

Jim bấm số gọi:

- Alô. Mẹ! Con là Jim đây. Mẹ ơi, con cần khoảng năm tỉ, mẹ có thể góp vốn cho con được không?

Giọng của bà Thanh Mai chắc nịch:

- Con giấu mẹ phải không? Mẹ biết hết rồi. Ngày mai, mẹ sẽ về nước.

Nói rồi, bà tắt máy điện thoại. Jim buông máy, thở dài. Liễu động viên:

- Anh đừng lo! Mẹ sẽ thông cảm cho anh mà!

Jim cười nhẹ:

- Không sao đâu, em đừng có lo!

Jim nắm tay cô và kéo cô ngồi xuống. Liễu ngồi xuống đùi anh, cô hỏi nhỏ:

- Coi chừng nhân viên thấy thì kỳ lắm!

Jim tựa đầu vào ngực cô:

- Anh nhớ em lắm!

Liễu mỉm cười hạnh phúc. Cô thì thầm:

- Em cũng nhớ anh!

Jim rủ rê:

- Chúng ta đi chơi nhé!

Liễu vén tay, nhìn đồng hồ:

- Mới có ba giờ mà!

- Kệ!

Rồi anh kéo tay cô ra xe, gặp Thúy ngay cửa.

Thúy hầm hầm, cảnh cáo:

- Anh đáng ghét lắm! Lại đi yêu con nhỏ nhà quê này!

Jim sùng sộ. Liễu kéo đi:

- Kệ, người ta nói gì thì nói!

Jim nói:

- Cô nói tôi thì sao cũng được, nhưng đừng có đụng cô ấy!

Thúy như điên tiết. Cô định sấn tới, nhưng Jim đã can ngăn. Liễu đành kéo anh lên xe: Jim nhìn Liễu:

- Anh xin lỗi!

Thúy Liễu cười:

- Chẳng sao đâu!

Rồi cô tựa đầu vào vai anh. Jim vào quán, anh uống rượu thật nhiều. Liễu can ngăn cách mấy cũng không được. Cô hoảng quá nên gọi cho Linda, nhưng cô sợ nhớ Linda đã về nhà Nam Thuận. Cô đành gọi xe lại nhà hàng và gọi taxi về. Chị bếp hét hoảng:

- Trời ơi! Cậu Hai làm sao mà say dữ vậy!

Liễu thở hỏn hển:

- Chị phụ em đưa cậu ấy lên lầu?

Đặt Jim xuống giường, Liễu vội nhúng khăn lạnh lau mặt anh. Jim rên hừ hừ, rồi ngủ thiếp đi.

Chị bếp mang đồ đến. Liễu bảo:

- Chị phụ em thay đồ cho anh ấy đi!

Cả hai hì hục một hồi, mới thay được quần áo cho Jim, Liễu gài lại hàng nút cho anh.

- Chị xuống nấu giùm em chén canh đã rượu đi!

- Dạ!

Liễu đắp chăn cho anh. Rồi cô ngồi phịch xuống ghé. Chị bếp mang chén canh lên:

- Cô ơi! Tôi nấu xong rồi!

- Chị để đó đi, chị đi ngủ đi!

Liễu bung chén canh, múc từng muỗng nhưng Jim không chịu uống. Cô đặt bát canh xuống đồ dành:

- Anh uống một tí canh để cho mau đã rượu.

Jim lắc đầu:

- Anh không uống! Anh muốn say!

Liễu loay quay không biết làm sao, cuối cùng cô hóp ngum nhỏ và nhẹ nhàng đặt môi cô lên môi anh. Như chỉ chờ có thế, Jim vòng tay ôm lấy cô Liễu ú ớ thì môi cô đã bị môi Jim khóa chặt. Cả thân hình Jim đè lên người cô. Liễu cự mình, nhưng cuối cùng cô như cuốn hút vào sự đam mê ấy. Bàn tay anh bắt đầu di chuyển nhưng rồi dừng lại: Anh rói rít:

- Xin lỗi!

Liễu vuốt lại khuôn mặt anh, mỉm cười:

- Anh ngủ đi?

Jim van xin:

- Em ở cạnh anh nhé!

Liễu nằm xuống cạnh anh và đi vào giấc ngủ.

Liễu thức giấc khi nghe tiếng hét:

- Trời đất! Con trai tôi mang gái về nhà!

Liễu nhảy phắt xuống giường. Đoán đây là bà Thanh Mai, nên cô gật đầu:

- Chào bác?

Cô không xứng đáng nói chuyện với tôi!

Jim cũng tỉnh giấc:

- Mẹ! Mẹ về sớm vậy!

Bà Thanh Mai:

- Về sớm để chứng kiến cảnh con hư đốn thế này! Cô cút đi!

Jim nhảy xuống giường kéo Liễu lại:

- Con yêu cô ấy mà mẹ!

Bà Thanh Mai giận dữ:

- Con làm mẹ tức chết!

Jim năn nỉ:

- Mẹ hãy nghe con kể hết mọi việc đã!
- Tôi không nghe!

Và bà bỏ đi. Liễu cười gượng:

- Em về!

Jim gật đầu:

- Em về đi! Anh sẽ từ từ thuyết phục mẹ!

Tiến Liễu về, Jim quay vào. Anh ngồi xuống cạnh bà. Bà quay mặt đi.

- Mẹ, nghe con nói nè!

Jim kể đầu đuôi mọi chuyện. Nghe xong, bà có vẻ dịu đi. Bà Mai nói:

- Mẹ muốn đến công ty!

Jim ông vai bà:

- Mẹ ăn sáng cái đã! Chị bếp dọn thức ăn.

Jim chạy vội lên thay đồ. Anh xuống ăn qua loa. Rồi chờ bà đến công ty. Bà chạm trán ngay phải Thúy. Thúy đỏng đảnh:

- Chà! Cô gái kia về, giờ lại có thêm người mới hả!

Jim hét:

- Cô có im không?

Bà Thanh Mai khoát tay bảo Jim im.

Bà hất mặt:

- Thì sao!

Thúy hất mặt, nhìn bà Thanh Mai từ đầu đến chân:

-Trông được đấy, nhưng hơi già, chắc là bà có tiền. Nhưng tôi báo cho bà biết công ty sắp phá sản rồi. Công ty đang cần năm tỷ đó. Bà có tiền đủ để bao giám đốc này không?

Bà Thanh Mai thẳng tay tát vào mặt Thúy. Thúy lão đảo, rồi như con thú điên chồm tới. Jim hô to:

- Bảo vệ, đưa cô ta ra ngoài!

Thúy vùng vẫy. Bà Thanh Mai điềm mặt Thúy:

- Cô về gọi ba cô đến đây. Con trai tôi không chọn cô là phải lắm!

Nói xong, bà đi thẳng lên lầu. Jim quắc mắt:

- Cô về đi! Nếu không, ba cô sẽ tát cô thêm vài tát nữa bây giờ.

Biết mình bị hổ, nên Thúy đành tui nghiu bỏ đi. Vừa lúc ấy, ông Việt Châu đến. Ông giận dữ:

- Sao con thế này?

Thúy khóc thút thít ông Châu nắm tay cô kéo đi. Ông đẩy cửa phòng Jim. Vừa thấy Jim, ông đã mắng xối xả. Bà Thanh Mai quay lại:

- Tôi đánh con gái ông đó!

- Sao bà lại đánh con gái tôi?

Bà Mai:

- Ông cứ hỏi con gái ông thì biết! Jim, con kể hết mọi việc cho ông ấy nghe đi!

Nghe Jim kể xong, ông Việt Châu thở dài:

- Con hư đốn quá Thúy!

Thúy đỏ mặt. Bà Mai hỏi:

- Sao, anh có rút vốn ra không?

Ông Việt Châu lắc đầu:

- Không!

Thúy giậm chân:

- Ba!

- Con im đi!

Bà Thanh Mai mỉm cười nhìn Thúy:

- Cô thấy cháu đẹp, thiếu gì người đeo đuổi cháu. Đừng làm như thế. Và cô cũng nói luôn, năm tỷ đồng tuy lớn, nhưng bác cũng có. Gia đình bác có thể đứng mở công ty này hết, nhưng bác cần có người Việt ở đây quản lý cũng thì tốt cho công ty hơn!

Thúy chỉ biết cúi mặt. Quay sang ông Châu, bà cười:

- Tôi xin lỗi anh vì chuyện vừa rồi!
- Tôi phải cảm ơn chị, chị đánh đúng lắm!
- Cảm ơn sự rộng lượng của anh!

Tiến ông Châu và Thúy ra về, vừa quay vào, Jim đã ôm chầm lấy bà:

- Mẹ con tuyệt lắm!

Bà Thanh Mai mỉm cười:

- Mẹ con ta về Bến Tre!
- Chi vậy mẹ!
- Thì hỏi vợ cho con! Chắc con Liễu nó buồn lắm!

Jim mừng rỡ, anh chở bà về Bến Tre.

Xe ngừng. Bà Hiền ra xem. Jim chạy lại:

- Chào bác! Có mẹ con xuống!

Bà Hiền ra đến tận xe để đón. Bà Mai bước xuống. Hai người trở mắt nhìn nhau:

Bà Mai thảng thốt:

- Hiền!

Bà Hiền sững sờ một lúc rồi reo lên:

- Mai!

Hai bà ôm nhau mừng rỡ, nói chuyện thật rộn rã. Bà Mai quay lại:

- Thằng Jim đâu?

Bà Hiền lắc đầu:

- Nó tìm con gái của mình rồi!
- Mới đó mà đã cách ba mươi năm rồi! Mà anh Thành như thế nào rồi?
- Đi qua đó thăm ông ấy, ông ấy bệnh nặng lắm!

Qua đến đó, thì thấy Linda đang cho ông Thành ăn cháo, bà Thanh Mai lắc đầu:

- Trời ơi! Tôi nuôi nó lớn khôn để con tôi lại lo cho người khác.

Linda mỉm cười:

- Mẹ!

Ông Thành nheo mắt. Bà Mai hỏi:

- Anh có nhận ra tôi không?

Ông Thành cười nhẹ và gật đầu:

- Cô vẫn khỏe! Con Linda là...

Bà Mai cười:

- Con gái của tôi. Giờ tôi làm sui với anh có được không?

Linda cười:

- Mẹ đã bằng lòng.

Linda mừng rỡ. Nam Thuận mỉm cười:

- Cháu cảm ơn bác!
- Tôi định cho hai đám làm một lúc, anh Thành xem có được không?

Ông Thành cười:

- Tùy hai cô sắp xếp!

Sự trùng phùng làm mọi người vui vẻ hẳn lên. Bà Mai ở lại chơi và lo đám tiệc. Jim phải về thành phố. Anh nhắn nhủ:

- Con về có một mình buồn quá!

Bà Thanh Mai cười:

- Về đi! Hết tuần này sẽ có vợ chăm sóc.

Thúy Liễu đỏ mặt. Jim cười nói nhỏ:

- Em là vợ của anh rồi đó nghen!

- Hứ!

Và Liễu bỏ chạy. Anh nhìn theo lòng tràn đầy hạnh phúc.

Đám cưới diễn ra thật long trọng. Linda mỉm cười đi cạnh chú rể Nam Thuận. Thúy Liễu mỉm cười bước lên xe hoa về Sài Gòn với Jim.

Jim hỏi bà Mai:

- Mẹ về với tụi con!

Bà Thanh Mai lắc đầu:

- Hai đứa về Sài Gòn đi! Mẹ ở lại đây chơi!

Bà Hiền cười:

- Cho hai đứa tự do. Còn hai mẹ phải đưa Linda về nhà chồng.

Mọi người đều chúc tụng. Thế là cô cậu về Sài Gòn để đãi tiệc. Còn Linda và Nam Thuận thì đang chậm rãi lên xe về nhà chồng. Tay trong tay họ thấy thật hạnh phúc. Ông Thành trông như khỏe hẳn ra:

Mãi đến ba giờ chiều, thì bà Thanh Mai nói:

- Tôi và mọi người nên lên giúp thằng Jim và Thúy Liễu. Vì tối nay, tụi nó mới đãi tiệc.

Thế là mọi người lại tiếp tục lên Sài Gòn. Tiệc diễn ra rất long trọng. Bà Hiền xúc động:

- Cảm ơn Mai!

Ông Khải cười:

- Đúng là thằng rể tôi rất tốt!

Bửu Khánh cười nâng ly chúc mừng em gái. Thu Trang mỉm cười toe toét:

- Chuyên này, đám cưới tớ chắc vui lắm!

Mỹ Huyền:

- Lật bạt, Trang vậy mà khôn!

Thu Trang:

- Tớ đã tính toán kỹ rồi!

Tiếng cười nói vui vang lên liên hồi.

Mãi đến mười một giờ mới tàn. Mọi người lên xe về nhà. Jim nói:

- Ba mẹ về trước đi! Con phải ghé tiệm chải tóc lại cho vợ con!

- Ủ! Con đi đi!

Giờ chỉ còn có hai người: Liễu tựa vào vai Jim!

- Em mệt lắm!

Jim mỉm cười đưa vợ đến tiệm uốn tóc. Tháo hết vòng hoa trên đầu, giờ trông Liễu cũng quyến rũ hơn.

Jim lao xe nhanh về nhà. Mọi người mệt nên đã ngủ say. Jim cười:

- Để anh bế em lên phòng!

Liễu không phản đối. Jim cúi xuống định hôn vợ, nhưng Liễu xô ra và ra lệnh:

- Đi tắm!

- Anh và em tắm chung phòng nhé! Giờ đã là vợ chồng rồi!

Liễu đỏ mặt:

- Không được!

Jim ỉu xù:

- Thôi thì anh qua bên kia vậy...

Liễu tắm và chọn một bộ đồ ngủ màu hồng. Jim cũng vừa tắm xong. Anh sững sờ nhìn Liễu. Jim kéo cô vào lòng:

- Em xinh lắm!

Và nhẹ nhàng đặt cô lên giường. Hôn lên mặt, lên cổ cô. Jim thì thầm:

- Anh yêu em!

Liểu cười hạnh phúc:

- Em cũng yêu anh!

Liểu vòng tay qua lưng để nghe tim mình rạo rục.

Jim thì thầm:

- Chắc Linda và Nam Thuận đã ngủ say!

Liểu cười:

- Nhưng họ cũng rất hạnh phúc như chúng ta!

Jim nhìn Liểu qua ánh sáng mờ mờ của bóng đèn. Anh nói trong hơi thở:

- Em đẹp lắm!

Liểu mỉm cười sung sướng:

- Em cảm ơn anh, anh đã mang hạnh phúc đến cho em!

Jim cười:

- Bây giờ, em phải trả ơn anh nhé!

Liểu nũng nịu:

- Anh muốn gì!

Jim nhẹ lên môi cô và thì thầm:

- Muốn em làm vợ anh, sinh cho anh những đứa con kháu khỉnh.

Liểu mỉm cười trong đêm. Thế là, hai viên môi lại làm bạn với nhau. Và họ đã trao cho nhau một tình yêu với bao chất ngất, đắm say.

Hết.